

[Ole Bjørn Kraft.]

ved vi, hvad Svaret vilde blive, hvis vi tilbød at bringe en saadan i Stand. Vi maa spørge os selv, hvad vi har at byde, og maa naa til den bitre Erkendelse, at med vort Forsvars nuværende Tilstand kan vi intet yde, kun nyde ved militære Aftaler med stærkere Magter. Baade ved denne og andre Overvejelser bliver Sammenhængen mellem Forsvars- og Udenrigspolitikken aabenbar. Vi maa ikke give os nogen Illusion i Vold, hverken Neutralitetens eller anden Illusion.

Jeg har mange Gange sagt Norden i denne Tale, og naar man har fulgt de sidste Ugers Debat, har man ofte set norske og svenske Talere og Skribenter paa samme Maade tage de nordiske Stater med i deres Overvejelser ud fra Tanken om, at de nordiske Stater ikke maa gaa skilte Veje. Det er gaaet paa ny, som det saa ofte er gaaet, at i farefulde Tider rykker de nordiske Folk og Stater tættere sammen. Lige saa overbevist jeg er om, at Danmark ikke maa isolere sig fra det vesteuropæiske Fællesskab, lige saa sikker er jeg paa, at de nordiske Stater har en stor Opgave med Hensyn til at udbygge og styrke deres Fællesskab, at et paa alle Omraader udvidet nordisk Samarbejde, der bygger paa en fælles Vurdering af den verdenspolitiske Situation, vilde være en stabiliserende Faktor, som vilde have store Muligheder for at styrke baade Fredens og Demokratiets Stilling i Norden som i Europa. Som Benelux-Landene i Vest kan Nor-Svea-Dan i Nord lægge et Fundament, hvorpaa videre europæisk Samarbejde kan opbygges.

Det er — det vil jeg gerne sige til den højtærede Statsminister og den højtærede Udenrigsminister — blevet hilst med stor Tilfredshed i vort Folk, at et mere positivt Arbejde nu er sat i Gang. Jeg forstaaer, at Regeringen har en ikke uvæsentlig Andel heri. Jeg takker den derfor. Jeg haaber, den vil fortsætte sine Bestræbelser for at fremme det i den hurtigst mulige Takt.

Et nærmere fastlagt Samarbejde paa Handelspolitikken Omraade til Styrkelse af de nordiske Staters Muligheder, men ogsaa som et Bidrag til at aabne friere Kanaler for Handelen maa være det første Maal, som man maa kunne naa inden for en kortere Tid. I Forlængelse heraf stiger den nordiske Toldunion op over Horisonten. Jeg tror, at Tiden er gunstig for politisk Handling. Vi maa gribe den flyvende Chance i Luften. Der er utvivlsomt Hindringer, der skal overvindes, en vis Tilbageholdenhed i de andre nordiske Stater, naar det drejer sig om mere konkrete Forslag og Beslutninger. Det maa

være Regeringens Kunst at overvinde denne Tilbageholdenhed ved at gøre det ganske klart, at Danmark ikke søger en Fordel for sig selv gennem en saadan fælles nordisk Politik, men at vi tror, den vil være til fælles Gavn, og at vi naturligvis forstaaer, at den maa tillempes gennem en Overgangsperiode med Hensyntagen til alle Forhold. Det vigtigste er nu at træffe Beslutningen om at ville Maalet og derefter at tilrettelægge de Veje, ad hvilke man Skridt for Skridt og uden at skabe økonomisk og anden Uro kan naa Maalet.

De nordiske Staters Statsministre og Udenrigsministre har gentagne Gange forhandlet om disse Spørgsmaal. Jeg tror, det vilde være heldigt, om en bredere Kreds af Repræsentanter for de nordiske Rigsdage fik Lejlighed til en Drøftelse af fælles Interesser. En saadan Drøftelse har i løsere Form fundet Sted paa de nordiske interparlamentariske Møder, men desværre er det besluttet ikke at afholde et saadant Møde i Aar, idet man har fastlagt den Regel, at Møderne kun skal finde Sted hvert andet Aar. I mere end een Henseende vilde det være heldigt, hvis en mindre, men ansvarlig Delegation fra vore Folkerepræsentationer fik en Mulighed for just i denne Forsommer at mødes til uforbindende Forhandlinger om vore Landes Vurdering af disse Problemer.

En Debat om udenrigspolitiske Problemer kan ikke finde Sted, uden at ogsaa det sydslesvigske Spørgsmaal berøres. Om dette Spørgsmaal gælder Chr. Richardts Ord om Danmark: „Maalt med Verden er det lille, maalt med Hjertet er det stort“.

Der har paa en Maade i nogen Tid været stille om denne Sag, men det betyder ikke, at den har staaet stille. Der er tværtimod sket en meget betydningsfuld Begivenhed. Sydslesvigerne og den danske Regering har i Fællesskab rettet en Henvendelse til de 3 Magter, der har Ansvaret for Vesttyskland, paa deres Konference i London. Henvendelsen havde til Formaal at faa løst to af de store Spørgsmaal, der er saa vigtige for Sydslesvigerne Vej mod en friere Tilværelse og for Danmarks Tryghed: den administrative Adskillelse og de østtyske Flygtninges Fjernelse. For første Gang er der givet en nærmere Definition af den administrative Adskillelse. Det staaer nu klart, at det, der tænkes paa, er Skabelse af et sydslesvigsk „Land“, der inden for Tysklands Grænser vil være uafhængigt af Holsten og Regeringen i Kiel.

Regeringens Handling paa dette Omraade har vor fulde Anerkendelse. Den har ikke ført til noget Resultat endnu, men der